

*Hồi Thứ Bốn Mười Một***THẦN THỦ CHẠ VƯƠNG (ĐÀU QUỲNH THẦN THỦ)**

“Cô bé gặp đại nạn không chết, đối với người ngư dân đã cứu mình cảm ơn vô cùng, lúc cô có thể bước xuống đất rồi, cô trèo xuống giường, quỳ lạy người ngư dân ấy liền chín cái, dập đầu đến chảy máu. Không ngờ rằng vận rủi vẫn chưa dừng tại đây, vợ của người ngư dân ấy ngầm để ý đến cô bé. Một ngày nọ, nhân lúc người ngư dân không có ở nhà, mẹ già ấy lừa cô bé đến một cái trấn nhỏ cách xa ngoài ba mươi dặm, đội lên đầu cô bé một cái mũ cỏ và bán cô bé đi!”

“Cô bé thông minh lanh lợi, biết là không hay, liền cầu xin mẹ già xấu ác rằng muốn theo hầu hạ mẹ, làm trâu làm ngựa cho mẹ đều được! Vì cô bé biết sau khi bị bán đi rồi, vận mệnh sẽ còn thê thảm hơn cả làm một con a đầu! Nhưng mẹ già ấy lòng gang dạ thép, mặc kệ cô bé cầu xin thế nào cũng không chấp nhận!”

“Người xem xung quanh dần dần đông đúc, mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ, có mấy người muốn mua, nhưng giá cả không như yêu cầu của mẹ già. Cô bé tội nghiệp khóc nức nở, đã chết ngất đi mấy lần!”

“Chính vào lúc này, từ trong đám đông bước ra, một người đàn ông trung niên đầu mặt đầy cáu bần, cả một khuôn mặt đầy râu ria trông thật đáng sợ, quần áo trên người không phân không loại, hắn nói muốn mua cô bé! Đang lúc đó, mẹ già chỉ vào mũi hắn mắng rằng “lão nát rượu, người cũng muốn mua? Tiểu ra lấy nước mà soi mình đi!”. Thì ra đó là một người lang thang, đi Nam về Bắc không biết đã đi qua bao nhiêu nơi, bình thời hắn ăn một bữa no một bữa, dựa vào người ta đi làm công ngắn ngày để kiếm sống, ở đâu ra tiền mua người?”

“Người bị gọi là đồ nát rượu nói lớn: “Ai nói đồ nát rượu không thể mua? Tiền của tên nát rượu ta không phải là tiền à?” có người cũng lớn tiếng hưởng ứng: “Tên nát rượu người cho rằng mua kim hay mua chỉ hả?”

“Ai ngờ rằng lão nát rượu ấy bỏ ra mười lượng bạc mua cô bé! Hắn nói trước: “Nói chuyện đừng như đánh rắm, một là một, đừng có hối hận!” mẹ già bị hấn khích, liền vạch áo vỗ ngực nói: “lão nương nói như đinh đóng cột! Nếu người không mua, thì đồ nát rượu người là con nhà gái điếm!”

Không ngờ cuối cùng lão quỷ lấy ra mười lượng bạc. Mười lượng bạc ấy có bạc vụn, bạc hoa, bạc văn, còn có tiền đồng, ngân phiếu, đủ thứ loạn xạ, nhưng rồi cũng đủ mười lượng bạc. Mẹ già kinh ngạc, biết rằng lão nát rượu đã lật hết tẩy lên rồi, liền giao cô bé cho lão ấy!”

“Lúc ấy cô bé vô cùng sợ hãi, vì hình dáng của lão nát rượu rất đáng sợ, nên không trách được cô bé sợ hãi. Không ngờ rằng lần này cô bé lại sai rồi, lão nát rượu tuy hình dáng đáng sợ nhưng kỳ thực tâm địa lão rất tốt, lão nói lão thấy cô bé rất có

thể bị bán vào thanh lâu hoặc làm tiểu thiếp, không nhẫn tâm nhìn thấy cô bé bước vào lửa, nên moi hết tất cả tiền mồ hôi nước mắt của lão để mua cô bé. Lão chỉ vào cái lỗ mũi đỏ quết vì rượu của mình nói với cô bé: “Người cứ gọi ta là tửu thúc, sau này ta có ăn thì người có ăn! Nhưng mà người đừng hy vọng có cá có thịt, chần êm nệm ấm! Tửu thúc không có bản lĩnh, chỉ có thể cho người no bụng khỏi đói rách mà thôi! Hy vọng người sau này có thể tìm được người đàn ông hoàng để gả, lão rượu ta có nhắm mắt xuôi tay thì trong lòng cũng có một chuyện đáng để đắc ý”.

“Từ đó, cô bé bắt đầu cuộc sống cùng với Tửu thúc của cô ta nương tựa vào nhau, cô bé vốn là thiên kim nhà quan quyền, làm gì đã nếm mùi cực khổ? Nhưng cũng xem như cô bé cần răng chịu đựng được, cô học cách nấu cơm, học giặt giũ may vá, càng học được cách làm sao chăm sóc người say rượu. Trong một năm, quá nửa thời gian Tửu thúc chìm trong cơn say triền miên. Sau mỗi lần lão uống say, lão lại lẩm nhẩm kể cho cô bé nghe những chuyện về nhà của lão hồi trước, về vợ con của lão, cô bé lặng thinh lắng nghe, không khỏi nhớ lại nhà của mình, người thân của mình”.

“Cuộc sống của Tửu thúc không ổn định, cô bé theo Tửu thúc lang thang khắp nơi, giống như một chiếc lá giữ gió mùa thu, lượn đến bay đi. Xuân đi xuân về, bất tri bất giác, cô bé đã trở thành một vị cô nương dáng cao dong dỏng, tuy khắp người đều mặc vải thô, nhưng tư lự gấm vóc lại không tả hết sắc đẹp kinh người của cô”.

Hàn Tiểu Tranh đoán định cô bé mà Đoạn Như Yên nói đến chắc chắn là chính cô ta, Hàn Tiểu Tranh chấn động vì những gì Đoạn Như Yên đã trải qua, trong lòng tràn ngập sự đồng tình.

Có lẽ, trong tâm mỗi người đều có một khoảng không âm ám?

Đoạn Như Yên lại tiếp tục kể: “Năm vị cô nương ấy mười lăm tuổi, hai ông cháu họ đến Thiểm Tây, nghỉ chân tại một nơi gọi là Đàm Quan, Tửu thúc tìm được một phần việc tại một cửa hàng bán gạo, còn vị cô nương ấy may mắn trẻ em đội cho người ta, tiền hai người kiếm được ngoài việc dùng cho mỗi tháng, đã có dư chút đỉnh. Cho nên, những ngày tháng đó, trong cuộc sống cơ cực của cô đã có chút vị ngọt. Vì chia nhau làm việc, Tửu thúc nói chờ đến lúc để dành đủ tiền, lão sẽ đưa cô cùng về quê nhà, tìm vợ và con lão. Tửu thúc thường nói lão rất hối hận vì đã rời bỏ gia đình, cho nên thường sau khi say rượu lão hay ngâm nga một khúc ca bi thương, giọng hát của lão khô khan và rít chát, nhưng vị cô nương mỗi lần nghe thấy đều rơi nước mắt.”

Trong bóng tối vang lên tiếng nấc nghẹn ngào của Đoạn Như Yên, đó là một nỗi bi thương được cố gắng đè nén nhưng không làm sao đè nén được.

Hàn Tiểu Tranh không kiềm được lòng, nhẹ nhàng ôm lấy hai vai Đoạn Như Yên, nói: “Đoạn cô nương, không kể nữa à?”

Đoạn Như Yên không phản ứng gì: “Không! Ta muốn kể! Ta đã giấu những chuyện trong quá khứ của mình quá lâu và sâu rồi, tất cả mọi đau khổ ta đều gặm

nhắm một mình bấy lâu nay, ta thường bật tỉnh khỏi những cơn ác mộng trong đêm khuya lạnh lẽ, sau đó ta một mình chạy đến giữa ngọn đồi không thanh vắng, mặc sức kêu gào!”

Lòng Hàn Tiểu Tranh trầm xuống, không ngờ số phận của nàng thê lương như vậy, nhưng không có ai an ủi, ủng hộ nàng, nàng chỉ có thể đem sự đau khổ chia sẻ với màn đêm!

Đoạn Như Yên nói: “Tửu thúc là người kéo xe chở gạo cho người ta, có một hôm sau khi mưa tạnh, Tửu thúc đi kéo xe chở gạo ở bên ngoài về, ai ngờ rằng vì đường trơn, Tửu thúc lại uống nhiều rượu, không lưu ý làm xe gãy, gạo đổ hết xuống đường, mà mặt đường thì đầy nước nên gạo bị hư hết, còn xe kéo thì gãy mấy giá đỡ”.

“Đối với hai người Tửu thúc, đây quả là tai họa lún đầu. Tửu thúc mang hết số tiền dành giùm của hai người đi đền cho ông chủ nhưng cũng không được bao nhiêu. Tửu thúc nói với ông chủ tiền công sau này dùng để bồi thường cho sự việc lần này, ông chủ lại nói không cần nữa, ta xem tiểu cô nương nhà người rất cơ linh, thôi thì đến chỗ ta đi, cũng đỡ cho lão tửu quỷ người bớt khổ!”

“Tửu thúc đồng ý không? Ông chủ của lão là người đã ngót nửa trăm chưa? Nhưng Tửu thúc biết nếu cãi lại lúc đó thì không thể nào được, lão một mình phiêu bạt tha hương, có thể chống lại ông chủ mình sao? Huống chi lão xác thực nợ tiền ông chủ. Vì thế, Tửu thúc liền nói con nha đầu này may mắn rồi, đợi tôi về nói với nó! Ông chủ đắc ý cười lớn!”

“Tửu thúc hôm nay về nhà không có uống rượu, vì lão muốn đưa vị cô nương chạy trốn! Lão không thể đẩy cô vào lửa! Trời vừa tối, bọn họ thu thập sơ sài một ít hành lý, rồi bắt đầu chạy trốn! Ai ngờ rằng chạy chưa bao xa thì có một đám người đốt lửa, hét lớn kêu nhỏ đuổi theo đến, hiển nhiên hành tung của họ đã bị người ta phát giác. Hai người tâm hoảng ý loạn, lại thêm thân người Tửu thúc bị rượu giầy vò, chạy làm sao cũng không nhanh được, mắt nhìn thấy đám người phía sau càng đuổi càng gần, cô nương hoảng hốt làm chân trật sang một bên”.

Hàn Tiểu Tranh bắt giác “A” lên một tiếng. Đoạn Như Yên lại tiếp: “Chớp mắt, đám người kia đã tiến gần còn cách vài thước, Tửu thúc và vị cô nương đều tuyệt vọng, nhưng trong tình cảnh đó, đến ngay cả tìm cái chết cũng không thể. Chính vào lúc này, đột nhiên từ trên trời rơi xuống một người. Đương nhiên, thực ra đấy là công phu khinh thân, nhưng theo vị cô nương ấy nhìn thấy thì đích thực là từ trên trời giáng xuống. Người đó chắn ngang giữa bọn người đang truy kích với Tửu thúc, lớn tiếng nói: “Xem ai dám tiến thêm một bước?”, dáng vẻ đó thật uy vũ!”

“Trong lòng cô nữ thầm: “Thì ra là thượng thiên tội nghiệp bọn ta, sai người đến cứu!”, đám người truy kích không biết thế nào, hô hào xông vào người kia, còn chưa xông đến trước mặt, đã văng cả ra xa rồi! Cả đám hết hồn mắt tròn trũng, miệng ú ớ, có kẻ la lớn: “Hồ tiên, đó là hồ tiên!”, lời nói vừa phát ra, đám người kia càng

hồn phi phách tán, trong chớp mắt đã chạy tán loạn!”

“Tửu thúc và cô nương đều không nói nên lời, quỳ xuống đất mà dập đầu, người ấy vội vàng ngăn lại, nói những chuyện thế này chỉ cần là người thì đều ra tay tương trợ. Hai người Tửu thúc nghe rồi càng thêm cảm động. Người kia tự xưng là Dương Nhuệ, là tiêu sư của một tiêu cục, có vợ có con, nhưng tiếc rằng vợ là người hẹp hòi xảo trá, e rằng thấy mình dung nạp người ngoài sẽ làm âm cả lên, cho nên người ấy nói sẽ sắp xếp cho hai người ở một nơi hơi nhỏ hẹp một tí, đợi sóng gió qua rồi sẽ tặng một ít lộ phí để hai người đi đường!”

“Gặp được người tốt như thế, hai người họ còn gì để nói? Cảm ơn còn không hết. Nói rồi đi theo Dương tiêu sư, Dương tiêu sư đưa họ đến một sơn thôn nhỏ, cái thôn đó quả thực nhỏ đến nỗi không thể nhỏ hơn được nữa, chỉ có bốn nhà người ở, Dương tiêu sư tìm một gian nhà, sắp xếp cho hai người ở đó. Vị cô nương ấy nghĩ thầm: “Trời cao thương người! Lần này xem như ác mộng đã qua đi!”

“Dương tiêu sư rất nhiệt tình, cách ba đến năm ngày lại lên núi một lần, đưa thực phẩm, quần áo. Chớp mắt đã qua nửa tháng, Tửu thúc có phần bồn chồn không yên. Vì bị trói buộc ở một khu núi rừng nhỏ như thế thật quá buồn chán, trước mặt là núi sau lưng là núi, dưới chân mình cũng là núi! Kỳ quái hơn nữa là mấy nhà lân cận đã không cày ruộng, cũng không dệt vải, lại không đến gõ cửa nhà Tửu thúc, người nào cũng tỏ vẻ thần bí, cái này mới thật khiến Tửu thúc khó chịu. Nhưng Dương tiêu sư luôn nói ông chủ tiệm gạo cho không ít người đang tìm hai người họ ở vùng phụ cận, bây giờ rời khỏi đây có thể sẽ gặp chuyện”.

“Cho đến một ngày, Dương tiêu sư lại lên núi, hiện rõ vẻ vui mừng, hắn còn mang theo một bình rượu và mấy món ăn để nhắm rượu, nói hắn đã tìm được đường rồi, ngày mai tiêu cục của hắn phải áp tiêu, hắn có thể sắp xếp cho hai người họ vào hai xe áp tiêu, chỉ cần ra ngoài trăm dặm, đoán chắc không có chuyện gì nữa. Hôm nay hắn mang rượu đến, một là để chúc mừng, hai là để tống tiễn. Hôm sau có thể lên đường rồi!”

“Tửu thúc và vị cô nương vui mừng ra mặt, đặc biệt là Tửu thúc, cơ hồ như muốn uống một hơi cạn sạch bình rượu, Dương tiêu sư cũng cùng uống rượu với Tửu thúc một trận, sau đó liền cáo từ, nói rằng phải về để lo chuẩn bị, ngày mai trời vừa sáng sẽ đến đón hai người”.

“Ngày hôm sau, vị cô nương ấy dậy từ rất sớm, tắm gội xong làm cả cơm sáng, lại chẳng thấy Tửu thúc thức dậy, cô đến bên ngoài phòng của Tửu thúc gọi mấy tiếng, nhưng không thấy Tửu thúc trả lời. Trong lòng cô có chút bất an, liền đẩy cửa bước vào mới phát hiện Tửu thúc đột nhiên phát bệnh, thần trí bất minh, sốt cao, sắc mặt trắng bệch!”

“Cô hoảng sợ đến lục thần vô chủ, chỉ còn biết nức nở khóc. Lúc này, Dương tiêu sư lên núi đón hai người, thấy tình hình này, vội vã xuống núi tìm thầy thuốc,

thầy thuốc lên núi bắt mạch cho Tử thúc xong, thần sắc nghiêm trọng, cô vội hỏi thầy thuốc, thầy thuốc nói bệnh có thể thuyên giảm nhưng cơ hội không lớn!”

“Nói như vậy, kế hoạch đã chuẩn bị tự nhiên đổ sông đổ biển. Trong mấy ngày đó, Dương tiêu sư ngày ngày lên núi, cùng với vị cô nương chăm sóc Tử thúc, bất kể thầy thuốc kê bao nhiêu thuốc, Dương tiêu sư đều tìm cách tìm cho bằng được, nhưng mà... nhưng mà sau bốn ngày, Tử thúc... ông ấy xuôi tay qua đời!”

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy toàn thân Đoạn Như Yên đang run lên như chiếc lá thu.

Im lặng một lúc, Đoạn Như Yên thở một hơi khá dài rồi lại nói:

“Vị cô nương ấy cùng Tử thúc nương tựa vào nhau mà sống đã qua bốn, năm năm trời, trong lòng cô không chỉ cảm ơn ông mà còn có cả thân tình. Trong tâm tư, cô đã coi ông lão như một người cha đã tái sinh cho mình. Cho nên, biến cố này đối với cô là một đả kích rất lớn, người cũng trở nên ngơ ngơ ngác ngác. Hậu sự của Tử thúc, trên căn bản toàn nhờ Dương tiêu sư lo liệu!”

Hàn Tiểu Tranh nhìn không được, buộc miệng nói: “Dương tiêu sư này thật là người cổ đạo nhiệt tình”.

Đoạn Như Yên bỗng ré lên cười, lại là giọng cười lạnh lùng như băng của nàng: “Cổ đạo nhiệt tình à? Ha ha ha...”

Dường như nàng có chút điên cuồng.

Lòng Hàn Tiểu Tranh lại bắt đầu trầm xuống. Trong thần sắc của Đoạn Như Yên, Hàn Tiểu Tranh đã đoán ra được lại có chuyện bất hạnh giáng xuống đầu cô bé ấy, Hàn Tiểu Tranh không nhẫn tâm nghe tiếp nữa.

Đoạn Như Yên cuối cùng cũng ngừng được giọng cười khiến người bầm ruột tím gan, nói tiếp: “Lúc đó, cô bé ấy cái gì cũng không biết, nếu như cô ấy có thêm tâm nhãn, thì cô ấy sẽ biết tiêu sư trong tiêu cục làm sao có nhiều thời gian rảnh rỗi như thế? Một người võ công đã cao như thế, lại làm sao phải đi làm tiêu sư? Nhưng ánh sáng của mấy chữ “ân nhân cứu mệnh” trên đầu Dương tiêu sư đã che mờ hai mắt cô bé, cô quá tin tưởng vào con người tốt bụng này rồi. Cho đến ngày thứ bảy sau khi Tử thúc qua đời, cô mới nhìn rõ Dương tiêu sư là thứ xú ác!”

Giọng của nàng nhỏ và trầm hẳn đi, như bị gió cuốn bay đi: “Hôm đó, Dương tiêu sư như thường lệ đến với cô bé, cô bé như nay nhìn lên không còn ai thân thích, hình ảnh vô cố. Cô bé cảm thấy Dương tiêu sư có thể đến thăm cô, đối với cô mà nói cũng là một sự an ủi. Khi chỉ còn lại một mình, trong tâm hồn cô bé chỉ còn lại ai thương và tuyệt vọng chiếm cứ. Nếu Tử thúc còn sống, cô có thể cùng với Tử thúc trở về quê nhà của ông, nuôi dưỡng ông đến già, hầu hạ ông lão. Nhưng như nay Tử thúc đã chết, trong phút chốc cô không còn chủ tâm gì nữa, cũng không biết phải đi đâu về đâu! Dương tiêu sư ngọt ngào an ủi cô bé, lại nấu cho cô một bát canh gà, dỗ cho cô uống”.

“Sau khi uống xong bát canh này, cô bé bắt đầu cảm thấy toàn thân từ từ mất hết sức lực, sức nóng trong người từ đáy tim cuồn cuộn ra ngoài, làm cho đứng ngồi không yên. Dương tiêu sư lại không giống thường ngày, không hối hả ra về trước khi trời tối, mà còn ở lại nói chuyện cùng với cô bé. Kỳ thực, cô bé không nghe được gì nữa. Tim cô đập loạn xạ, Dương tiêu sư vẫn cứ nói, tay hấn nắm lấy bàn tay cô bé, cô bé giật thót mình, tự nhủ với mình: “Sao lại có thể như thế? Sao lại có thể như thế?”. Nhưng dù cho thế nào, cô cũng không cách nào rút tay lại được, thậm chí từ tận đáy lòng cô rất tình nguyện để cho hấn nắm như thế, trong tâm tưởng cô trào ra bao nhiêu suy nghĩ cổ quái khiến cô rất kinh ngạc, nhưng những ý nghĩ đó không thể nào xua đi được!”

“Dương tiêu sư đột nhiên ôm chầm lấy cô bé, nói rằng sau này sẽ do hấn chăm sóc cô, hấn sẽ đối đãi tốt với cô... còn thêm những lời nói nghe không lọt tai khác! Cô bé muốn hét lớn: “Không!”, nhưng thật sự giọng cô bé rất nhỏ, nhỏ đến nỗi chỉ có cô nghe được giọng của chính mình, cô cảm thấy từng bộ phận trên người mình đang nóng lên, nóng đến độ cô chẳng còn chút sức”.

“Trong đầu cô bé tự mắng mình... cô vẫn không biết Dương tiêu sư đã giở trò trong bát canh gà, nhưng những việc cô bé làm lại trái ngược với lý trí của mình...”

Hàn Tiểu Tranh hồi hộp đến mức không dám thở mạnh nữa.

Đoạn Như Yên lại kể tiếp: “Chính lúc sắp phạm phải sai lầm lớn, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đao kiếm đánh nhau, tiếp theo lại có tiếng kêu la thảm thiết. Thần sắc của Dương tiêu sư chợt biến, lập tức phi thân phóng ra khỏi nhà”.

“Tiếng đánh giết bên ngoài chấn động, mà cô bé thì như không nghe thấy gì, cô hận bản thân mình không biết liêm sỉ, không quả đoán cự tuyệt Dương tiêu sư, đồng thời cũng oán hận Dương tiêu sư, cô nghĩ nếu không phải Dương tiêu sư có hành động như thế mới sau khi Tử thúc chết bảy ngày, có thể cô đã đáp ứng Dương tiêu sư, bất kể lúc đó hấn đã ngoại tứ tuần, bất kể cô biết Dương tiêu sư đã có thê nhi. Nhưng cô rất cảm kích đại ân của Dương tiêu sư, mà cử chỉ của Dương tiêu sư trước giờ cũng rất nghiêm cẩn, ôn văn nhã nhĩ, vì báo ơn, cô tình nguyện làm tình nhân, làm thiếp!”

Đoạn Như Yên lại cười một cách lạnh lùng: “Người nói, con bé ấy gốc nghềch biết chừng nào? Thật là gốc hết chỗ nói!”

Hàn Tiểu Tranh không nói được câu nào.

Đoạn Như Yên vo vo cái búi tóc phía trước, đoạn nói tiếp: “Cô bé sau khi Dương tiêu sư đi rồi, tìm gáo múc nước múc từng gáo từng gáo đổ lên người, cuối cùng ngụp cả đầu vào trong nước. Nước lạnh làm cho thần trí của cô dần dần trở lại, nghĩ lại việc vừa xảy ra, cô nhin không được bật khóc!”

“Không biết khi nào, sau lưng cô xuất hiện một người, người đó nói: “Cô nương! Cô vẫn còn may mắn. Trước cô đã có nhiều cô gái, kết cục cuối cùng là mất tích hoặc tử vong!”

“Cô bé nghe như thế, kinh hãi quay đầu lại, cô nhìn thấy một người trung niên cực kỳ uy nghi. Cô bé vốn là con nhà quan quyền, nên cô có thể từ bộ y phục của người này nhìn ra địa vị của ông vô cùng hiển hách, cuộc sống thời thơ ấu của cô khiến cho cô có một loại hảo cảm với người của quan phủ, cho nên cô có thể bình tĩnh trở lại để nghe người kia nói hết”.

“Từ lời nói của người kia, cô hiểu rõ tất cả, cô biết Dương tiêu sư không phải tiêu sư, mà là đường chủ của một bang phái thần bí. Vì nguyên nhân nào đó, hấn tách rời khỏi giáo chúng của hấn, người trong thôn này đều là đồng bọn của hấn!”

“Hấn đã cho thuốc mê vào bát canh gà, Tửu thúc cũng là do hấn hại chết!”

“Cô bé chưa đợi người kia nói xong đã ngắt đi. Đợi lúc cô tỉnh lại, người trung niên uy nghi kia vẫn còn ở trước mắt, người ấy hỏi: “Cô có muốn một ngày kia cô có thể chính tay mình giết hấn không? Cô có tình nguyện báo thù cho Tửu thúc của cô không?”

“Cô bé gật đầu liên tục, cô không còn khóc nữa, vì lửa giận đã đốt khô hết nước mắt của cô rồi”.

“Từ đó, cô theo dưới sự dạy dỗ của người ấy, trở thành một công cụ trong tay hấn. Cô bé không những học được võ công, mà còn học được những thứ mà người trên giang hồ đều biết, cô đã biết gần như đầy đủ như dùng độc, dịch dung... sau khi tiếp xúc một thời gian, cô đã biết rõ người trung niên uy nghi kia cũng không tốt đẹp gì! Nhưng hấn có thể giúp cô. Có thể thực hiện việc báo thù cho cô. Cô đã biết rõ võ công của Dương tiêu sư rất cao, với sức lực của cô vốn không cách nào thành công. Cho nên cô cam tâm tình nguyện bị người khác lợi dụng!”

Hàn Tiểu Tranh không nhịn nổi, liền nói: “Về sau cô bé đó đã báo thù rồi chẳng?”

Đoạn Như Yên thở dài: “Chưa, tuy cô bé ấy đã đặt bẫy khiến hấn với con hấn trở mặt, nhưng hấn lại mất tích rồi!”

Hàn Tiểu Tranh làm bộ thăm dò: “Dương tiêu sư là Lữ Nhất Hải à?”

Đoạn Như Yên im lặng một hồi lâu rồi đáp: “Không sai, chính là hấn! Con thỏ xảo quyệt cũng chỉ có ba cái hang, nhưng với hấn thì ba cái hang vẫn chưa đủ. Sau khi Thần Thủ để hấn chạy thoát khỏi cái sơn thôn nhỏ ấy, lại mấy lần bắt được hành tung của hấn. Nhưng hấn quá xảo trá, lần nào cũng phí công vô ích. Lần cuối cùng là lần phát hiện hấn ở cái sào huyệt cũ tại Hoa Thạch Thành nhà họ Tả. Vì thế, Thần Thủ ngầm lợi dụng bày mưu dẫn hấn đến Xuân Phong Đắc Ý Lâu để Tả Chi Nhai đến gần ta...”

Hàn Tiểu Tranh lại không giữ được kiên nhẫn: “Vậy... cái giá cô phải trả không phải quá lớn rồi ư?”

Đoạn Như Yên nói: “Không, người lầm rồi. Ta đã không còn là cô bé không hiểu thế sự như trước kia nữa, ta biết thế nào gọi là dục cầm cô tung, nếu Tả Chi Nhai để

dàng chiếm đoạt được ta, vậy thì hắn không đời nào biết quý trọng ta, càng không thể nào có cảm tình thật với ta. Ta từng giúp Thần Thủ đối phó với người khác, ta có thể nắm bắt được nhược điểm trong lòng từng người một cách chuẩn xác, sau đó mới đánh gục họ! Khá nhiều người chết trên tay ta, nhưng bọn họ lại không hận ta, lúc sắp chết vẫn còn đối với ta một tấm lòng thâm tình. Ha ha ha ha ha...”

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy ớn lạnh, Hàn Tiểu Tranh không thể nào tưởng tượng được một cô bé như Đoạn Như Yên lại giết không ít người!

Nhưng có thể trách được Đoạn Như Yên sao? Bất kể là ai, sau khi trải qua bao nhiêu đó khổ nạn, tính cách cũng sẽ bị thay đổi, cách nhìn đối với thế nhân cũng sẽ thiên lệch đi.

Hàn Tiểu Tranh nói: “Báo thù tất nhiên là trong tình lý, loại người như Lữ Nhất Hải, tất nhiên chết không đáng tiếc, nhưng Thần Thủ cũng chẳng phải hạng lương thiện, sao cô lại có thể... giúp Trụ bạo ngược?”

Hàn Tiểu Tranh khế nghiêng rằng, nhưng rồi cũng nói ra bốn chữ cuối cùng, Hàn Tiểu Tranh biết dù cho không nói thì Đoạn Như Yên cũng có thể đoán được Hàn Tiểu Tranh muốn nói gì.

Quả nhiên, Đoạn Như Yên nói: “Người thật là thành thực, không biết nói vòng vo, không giống bọn đàn ông khác trăm phương ngàn kế lấy lòng ta. Tuy ta đã giúp Thần Thủ không ít việc, nhưng đó đều là chuyện chó cắn chó, bọn người đó cũng chẳng phải là người tốt. Hơn nữa, Thần Thủ đối đãi với ta một mực rất tốt, đã không có ý gì với ta cũng không cho phép thủ hạ của hắn vô lễ với ta. Thậm chí, giữa ta và hắn không phải quan hệ thượng cấp hạ thuộc thuần túy, ta có tự do tương đối lớn!”

“Bây giờ ta mới biết, đây là chỗ hơn người của Thần Thủ, hắn hiểu ta rất rõ, biết ta không giống bọn người tầm thường trên giang hồ. Ta bước vào giang hồ, hoàn toàn thân bất do kỷ, nên ta ghét nhất là bị người khác quản thúc. Thần Thủ chỉ khế dùng thù hận trong lòng ta để dẫn dụ và điều khiển ta. Thật không ngờ, quay đầu lại, hắn vẫn bán đứng ta, không cần người nói, ta cũng biết dụng ý của hắn vì sao cải trang ta thành A Vân”.

Nàng đứng lên, từ từ nói tiếp: “Hiện thời, ta cùng Thần Thủ đã thề bất lưỡng lập, ta sẽ không tha thứ cho bất kỳ người nào lừa gạt ta. Nhưng ta cần làm trước tiên là tìm Lữ Nhất Hải, giết hắn để báo thù cho Tử thúc của ta! Ta biết không có sức mạnh của Thần Thủ, chỉ dựa vào một mình ta thì việc này còn khó hơn lên trời, nhưng ta vẫn phải làm! Bởi vì Tử thúc là người duy nhất thực lòng đối đãi với ta. Nếu như ngay cả thù của ông ta cũng không báo được thì ta còn mặt mũi nào sống trên đời nữa?”

Nói đến đây, nàng lấy trong bụng áo ra vật gì đó, cầm lên tay rồi nói: “Mỗi lần nhìn thấy cái chuông đồng này của Tử thúc lưu lại, ta lại hận chính mình rất nhiều, Tử thúc chết đã bốn năm, nhưng vì sao ta vẫn chưa thể báo thù cho ông? Những kẻ giết cha mẹ ta đã sớm bị quan phủ vây bắt và xử tử, đây cũng là kết quả do Thần Thủ

nhúng tay vào, chỉ còn lại mối thù của Tử thúc”.

Hàn Tiểu Tranh chợt nói: “Cái chuông đồng? Có thể cho ta xem một chút không?”

Đoạn Như Yên không để ý đến giọng của Hàn Tiểu Tranh có chút run rẩy, liền đưa cái chuông đồng cho Hàn Tiểu Tranh.

Lúc này, chân trời đã có một khoảng trắng như bụng cá, mượn ánh trăng nhạt, Hàn Tiểu Tranh tỉ mỉ ướm thử trọng lượng cái chuông trong tay, thần sắc cực kỳ trịnh trọng.

Một lúc sau, Hàn Tiểu Tranh mới nói: “Đoạn cô nương, lúc Tử thúc của cô giao vật này cho cô, có nói gì với cô không?”

Đoạn Như Yên đáp: “Tử thúc nói cái chuông đồng này là vật duy nhất ông mua làm đồ chơi cho con trai mình. Lúc đó, ông ấy rất nghèo, lại một lòng ra ngoài kiếm nhiều tiền, rất ít khi chăm sóc gia đình. Cái chuông đồng này là lúc con trai ông ấy đầy một tuổi, ông ấy mua để làm quà sinh nhật tặng cho con trai, sau đó con trai ông ấy sau bảy tuổi, vẫn rất thích cái chuông này. Năm con trai ông ấy bảy tuổi, Tử thúc rời khỏi gia đình, muốn đến tận Quan Đông. Lúc gần đi, ông ấy không mang theo gì cả, chỉ mang theo cái chuông này của con trai, ông ấy nói mỗi khi nghe được tiếng kêu thanh thúy của nó, lại nhớ đến tiếng cười của đứa con trai vừa thật thà vừa cứng đầu của ông ấy”.

Hàn Tiểu Tranh vẫn run run hỏi: “Còn sợi dây tơ đỏ cột phía sau chuông đâu?”

Đoạn Như Yên ứng lời đáp: “Thời gian qua lâu, sợi dây tơ đỏ đã đổi màu rồi, sau đó lại bị đứt đi mất!”, nói đến đây, nàng chợt giật mình: “Làm sao người biết?”

Hàn Tiểu Tranh không hồi đáp, quay mặt về hướng Đông, “phịch” một tiếng đã quỳ xuống đất, thảm thiết gào lớn: “Ch...a... a... a”.